

den og ikke ville støtte den; thi ethvert industrielt Foretagende, der ikke hviler paa Villiens Gvne til at udføre det og ikke hviler paa Kapitalens Tiltro til, at vedkommende Industri kan betale sig, hviler i Luften. Dersom altsaa det ærede Medlem dermed vil sige, at saaledes ere Sufferfabrikerne komne op, saa maa jeg sige, at det er et af de vigtigste Argumenter, der nogensinde er anført imod dem. Men endvidere har baade det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgfreds (Chr. Pedersen) og Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) ment, at man dog skulde hjælpe disse Fabriker til at vinde Resultater ind gennem de Erfaringer, de have gjort, og det ærede sidstnævnte Medlem anførte nu i Dag, at man var sunken betydelig med Hensyn til den Arbeidskraft, man var nødt til at anvende, saa at, medens tidligere et Centner kostede 110 Ore at fabricere, kostede det nu kun 80 eller nogle og 80 Ore. Men det lyder underligt, naar man er kommen til saadanne Erfaringer, og man ved Siden deraf paaberaaber sig de kyndige og vægtige Landmænd, at saa disse kyndige og vægtige Landmænd ikke tillægge disse indvundne Erfaringer saa megen Værd, at de selv ville vove Kapital paa at føre denne Industri videre. Der er dog vistnok ikke Tvivl om, at de saa 100,000 Kr., som skulle være nødvendige, for at disse Fabriker kunne gaa videre, findes paa vore betydeligere Landmænds Hænder, og have de en saa betydelig Lillid til Sagen, hvorfor anvende de da ikke deres Kroner derpaa? Hvorfor træde de ikke sammen og danne et større Konsortium for ved en mere spredt Fordeling af Kapitalen at sikre sig imod større Tab? Lader de se noget Sligt, saa kunde der maaste være Grund til ogsaa fra Statens Side at træde hjælpende til. Ere de Herreris Stemmer, der procurere for, der tale for denne Sag saa vægtige, at de skulde have særlig Indflydelse, saa lader de ogsaa denne Vægt i Guld og ikke i Tryksvægte paa Papir, saa kunne vi forstaa, at de lægge virkelig Vægt paa deres egne Ord, og at de have Tiltro til, at Sagen kan fremmes; men saa længe dette ikke sker, bliver jeg ved mine Argumenter og lader mig ikke overbevise af, at det er Denne eller Sin, der har sagt Dette eller Hint. — Det ærede Medlem talte om Landboernes Konservatisme som Grund til, at de ikke gif ind paa Røedyrkingen, men det lod til, at han anvendte sin egen Konservatisme som Grund til, at han gif ind paa den. Det er af den Slags Lankemodsigelser, som meget let komme frem, netop naar man har en vanskelig Sag at debattere. Sagen er bleven det ærede

Medlem for vanskelig; han maa paakalbe sin egen Konservatisme overfor Thinget, for at man skal følge ham med Hensyn til at bringe Sufferroerne i Dyrkning; men det ærede Medlem klager i samme Mandedret over, at vor Landbefolkning er saa konservativ, at den ikke vil gaae ind derpaa. Men er Landbefolkningen saa konservativ, hvad jeg ikke tvivler om, at den er overfor Sufferroerne, som den er overfor andre Ting — der behøvedes omtrent 50 Aar til at bringe Landboerne i Almindelighed til at mergle, og der er de Steder endnu, hvor Landboen ikke er bragt udover de første Begyndelsesgrunde med Hensyn til et intensivt Agerbrug, saa at der er Steder, hvor man neppe nok veed, hvad det er at brække en Jord — saa er det altsammen gode Grunde for mig til ikke at bringe denne Sag ind i et kunstigt Spor og til ikke at fremdrive den ved Midler, som ikke ligge i Sagens Natur selv. Det ærede Medlem troede endog saa at finde et Argument for sin Anskuelse i, at Sufferroerne under 2 Pund vare de bedste. Dersom det i samme Grad virkelig forøgede Vægten af den Røemængde, der kunde avles, at de ikke bleve større, eller dersom det i al Fald kunde paavises, at der kunde avles saamange flere Røer paa en Td. Land, end der vilde kunne, naar de vare større, saa vilde det være et meget godt Argument fra det ærede Medlems Side. Dette er imidlertid slet ikke Tilfældet; det, der kan avles mere, er en forsvindende Mængde. Men med Hensyn til Vægten vil den Vd, man kan have af Jøderroer, to, tre Gange overgaa den, man kan have paa samme Stykke Jord af Sufferroer; det er faktisk; det vil Sagen i Virkeligheden paa nogen Maade kunne borteefaktivere. — Det ærede Medlem mente, at de Oplysninger, vi havde fra Sverrig, ikke vare rigtig vel funderede; men det ærede Medlem maa ikke tage mig det ilde op, naar jeg siger, at de Argumenter, han selv hente fra det Hildesheimske, vare slet ikke funderede, vare slet ikke begrundede. Jeg kan aldeles ikke indse, hvilken Begrundelse der er i, at man i Hildesheim og Brunsvig er kommen til at dyrke Sufferroer efter en ubstrakt Maalestok, naar man ikke veed, under hvilke Betingelser det er slet. Tror ikke det ærede Medlem, at man kan bringe det til at udvide Driften af Sufferroer hertilands, naar man blot vil ophæve Beskatningen paa indenlandsk Suffer og vedligeholde den paa udenlandsk Suffer? Tror det ærede Medlem ikke det? (Th. Nielsen: Det kan være, at det var godt.) Det kan være, at det var godt, men det var uretferdigt, thi hvem kommer til at betale det? Alle de